

DE KRONIEKEN VAN CROMRAK, TWEEDE BOEK

DE WRAAK VAN
BERNAN

Mark Doornbos

DE KRONIEKEN VAN CROMRAK, TWEEDE BOEK

DE WRAAK VAN
BERNAN

ZILVER
BRON

Eerder verschenen van Mark Doornbos:

Cromrak, boek1: De geheimen van Khifa

© 2015 Mark Doornbos

© 2015 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor

Omslag illustratie en kaart: Harm Plat

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Thirza Meta

Eerste druk, maart 2015

ISBN 978 94 90767 93 8

NUR 334

www.zilverbron.com

info@zilverbron.com

Facebook: zilverbron

Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

RHOVE

LAGERMEER

LAGERWOLD

ZIEBUNEMIA

DROGE VLAKTES

RODE BERGEN

ZIEBUNEMIA

Carthago

LAGERMEER

SAMMEL

Hoofdstuk 1

Geïntrigeerd wandelde Cromrak langs de talrijke stallen.

Het was moeilijk om een keuze te maken. Er waren veel rijdieren die zijn goedkeuring kregen, en voor elk kon hij een argument bedenken. De dieren zelf, veelal aangeliend en voorzien van een hoofdtuig, volgden Cromrak met nieuwsgierige ogen.

Cromraks vrienden hadden ondertussen ook al wat rijdieren op het oog.

Voor Kendar, zijn beste kameraad, was de keuze gemakkelijk genoeg. Als onstuimige jager had hij behoefte aan soortgelijk gezelschap, dus was hij blijven plakken bij de karimau, de wilde, ruigarige boskatten.

De sjamaan Varok had zijn zinnen daarentegen op de zwarte, hoge wezens met hun lange snuiten in de stal ernaast gezet. Paarden, wist Cromrak, wezens die erg snel en wendbaar waren. Eigenschappen die ongetwijfeld goed van pas konden komen bij hun volgende beproeving.

‘Heb jij al een keuze kunnen maken, Daryliah?’ vroeg hij.

De roodharige orkin in haar primitieve kleding naast hem keek eveneens naar de paarden en richtte haar donkergroene ogen toen weer op Cromrak.

‘Ik denk dat ik ook het wezen probeer dat Wolfbroeder wil nemen.’

Cromrak wist dat ze met die bijnaam Varok bedoelde, vanwege de wolvenmuts die hij droeg. Dat was nu eenmaal haar manier van spreken. Al begon ze wel steeds vaker hun werkelijke namen te gebruiken sinds ze met hen mee was gekomen.

‘Je wilt dus een paard? Zeker weten?’ Hij bekeek haar met een scheve blik. ‘Dat zijn niet de gemakkelijkste rijdieren. Het heeft mij ook even gekost voordat ik het paardrijden onder de knie had.’

De jonge krijgster glimlachte. ‘Cromrak uit Bandorr, ik denk niet dat je je zorgen hoeft te maken.’

Daar had zijn metgezellin helemaal gelijk in. Als er iemand was die zichzelf kon redden, dan was dat Darylah wel. Dat had ze ondertussen zeker wel bewezen.

‘Dan regelen we je een paard,’ besloot Cromrak olijk.

‘En, kennen jullie eruit komme?’

Cromrak wendde zich tot de verkoper, een vriendelijke reus met kleine oogjes, grote oren, een forse neus en een rozig, rond lijf.

‘We zijn er bijna over uit, ehm... Wallie, was het toch?’

‘Klopt helemaal!’ boemde de trol met zijn vrolijke stem terug. ‘Het bent eigenlijk Wali-Jurutsan om precies te zijn, maar jullie kenne me gewoon Wallie noeme, hoor!’

Cromrak knikte, zich afvragend of de trollen, de oudste bondgenoten van zijn volk, niet stiekem tot één grote familie behoorden. De meesten leken verrassend veel op elkaar; enkel hun gezichtsuitdrukkingen varieerden onderling. Al onderscheidde Wallie zich ook van zijn soortgenoten door zijn verblijfplaats, want Cromrak wist zeker dat ze na dit punt in het werelddeel Khel-Rhove geen trol meer zouden tegenkomen.

Geen trol, ork, kobold, of goblin. Iets wat hem met reden verontrustte.

Hij verdrong de gedachte en liep naar de paarden toe om zijn definitieve keuze te kunnen maken. Daarbij blikte hij naar de twee meest opmerkelijke reisgenoten binnen zijn gezelschap, die gezamenlijk de zandhagedissen stonden te observeren.

Ramaoh probeerde zijn metgezel alles uit te leggen over de grote reptielen. Niet verwonderlijk, want de sfinx deelde zijn liefde voor dieren graag met anderen. Zijn uitleg wist Kwidrick ook zeker te boeien, want de kikvorser-

generaal luisterde zeer aandachtig naar de gevleugelde leeuwman vanaf de rug van zijn juffer.

Varok was ondertussen blijven staan bij een zwarte hengst met prachtige sneeuwwitte manen.

‘Deze bevalt me,’ zei de sjamaan. ‘Die heeft iets unieks.’

‘Ik ga voor deze.’ Daryliah wees naar een donkere merrie met witte stippen op haar rug.

‘Ik weet het ook wel.’ Breed grijnzend staarde Kendar naar een donkerrode karimau met felgele ogen die iets groter en ruigbehaarder dan de rest was.

‘Vooruit,’ verzuchtte Cromrak. Hij vroeg zich even af hoe verstandig het was dat hij zijn vriend zijn zin gaf, al wist hij dat Kendar nu wel zou stoppen met zeuren.

Zelf had hij zijn oog laten vallen op een nachtzwarde hengst. Het dier zag er goed verzorgd uit, met heldere ogen en een glanzend geborstelde vacht. Hij stond statig op zijn lange benen en hield zijn hoofd elegant gebogen, waardoor het zonlicht zijn gele manen bijna goud kleurde. Het leek wel alsof het dier het met opzet deed, meende Cromrak met een inwendige grijns.

Het was waarschijnlijk geen goedkoop rijdier, maar wel eentje die een leider waardig was. Bovendien vormde geld voor hem geen probleem.

Cromrak opende zijn riembuidel, viste er vier gouden munten uit en gaf die aan Wallie. ‘Volstaat dit voor die drie paarden en die rode karimau?’

De ogen van de trol rolden bijna uit hun kassen. ‘Ruimschoots!’ Het zwaargebouwde wezen lachte bulderend. ‘Daar hoor je mijn niet over klage, hoor! Gaat je gang, ze bennen van jullie! Oh, en neem d’r vooral een zadel bij - wel zo comfortabel!’

Terwijl Wallie verlekkerd naar zijn buit staarde, pakte Cromrak een zadel van de stapel die de trol had aangegeven en slenterde hij naar de kleinere kooien achter de trol. ‘Wat houd je daar trouwens in?’

‘Oh!’ riep Wallie uit. ‘Da ben m’n eigen collectie! Ik verzamel zeldzame wezens, weet je! Daarom hang ik ook

in deze streke rond... Hier ken je nogal wat vinde, hoor!

'Dat geloof ik wel,' mompelde Cromrak terwijl hij de diertjes beter bekeek. Het was een behoorlijk bonte verzameling. Hij ontdekte een warrig uiltje, een witgekleurd karimauwelpje, een bijzonder pluizig wezentje met voelsprietjes en lieflijke ronde zwarte ogen, en zelfs iets wat eruitzag als een levend hoopje modder.

'As je ooit nog es een leuk beessie ken vange, dan mot je 'm maar brenge!' Wallie plooidde zijn gezicht in een brede grijns. 'Ik koop 'm graag van je over!'

Cromrak staarde naar het vreemde modderwezentje, dat hem een vuile blik toewierp vanuit twee donkere oog-gaten en prompt wat onbeleefd klinkend gepruttel uitstootte. 'Ik eh... zal het onthouden.'

'Ho!'

Al had Kendar de leidsels van zijn nieuwe rijdier stevig in handen, hij moest toch flink wat moeite doen om de kat uit zijn stal te krijgen. De karimau gromde vijandig en rukte plots zijn forse kop opzij, waardoor hij zijn potige eigenaar bijna omver trok.

'Ik mot je wel waarschuwe,' riep Wallie. 'Hij hep soms wat kuren!'

Kendar grinnikte en trok de teugels aan. De kat blies vervaarlijk. 'Zo heb ik ze het liefst!'

Cromrak besloot zijn vriend maar een zadel aan te reiken om hem wat tegemoet te komen, want de karimau maakte het zijn nieuwe baas nu verre van gemakkelijk. Het beest snauwde, sprong herhaaldelijk opzij en probeerde de ork tot twee keer toe open te rijten met mescherpe klauwen voordat Kendar, rondspringend en dansend, eindelijk het zadel over hem heen wist te gooien. De karimau probeerde het draagtuig meteen weer van zich af te schudden, maar Kendar sprong behendig in het zadel, liet zich plat voorover vallen en gespte in één verrassend vloeiende beweging de zadelriem vast.

'Goed hé?' zei hij terwijl hij trots rechtop ging zitten.

'Gefeliciteerd,' zei Cromrak zacht applaudiserend,

terwijl hij zich enigszins bezorgd, maar ook lichtelijk geamuseerd, afvroeg hoelang dit goed zou gaan.

Varok en Daryliah waren reeds begonnen met het op-
tuigen van hun rijdieren, dus Cromrak haastte zich om
hetzelfde te doen. Dat verliep gelukkig erg soepel, vooral
omdat zijn paard keurig stil bleef staan en hem tenminste
niet probeerde te vermoorden. Daryliah was nog sneller
klaar, want zij gebruikte als enige geen zadel. Ze had zelfs
besloten het hoofdstel te verwijderen, wat haar rijdier ook
wel leek te waarderen: ze stond het gelaten toe dat Da-
ryliah haar liefkozend door haar manen streek. Het was
alsof de twee nu al een hechte band met elkaar hadden
opgebouwd.

‘We kunnen weer verder,’ zei Cromrak tevreden toen
iedereen zat. Hij hees zijn rugzak verder over zijn schou-
ders en keek Ramaoh vragend aan, die als enige te voet
bleef. ‘Zeker weten dat je geen rijdier hoeft, Ramaoh?’

‘Ja hoor.’ Monter strekte de sfinx zijn vleugels. ‘Ick
volg je wel vanuit de lucht. Zoo kan ick allesch meteen
goed in den gaeten houden.’

‘En ik vergezel hem wel,’ zei generaal Kwidrick met
een guitige tik tegen zijn grote, gevederde hoed. Samen
met Ramaoh steeg hij de lucht in.

‘Nou, ik hoop dat jelui nog effe profijt van je nieuwe
bezit heb!’ grijnsde Wallie.

‘We zijn nog wel eventjes onderweg,’ antwoordde
Cromrak. ‘Dus dat komt vast wel goed.’

‘Mooi, mooi.’ De trol keek zorgelijk. ‘Maarre... weet je
zeker dat je dáárheen wil? Je weet hoop ik toch dat daaro
mensen leven?’

‘Dat weten we.’ Vastberaden klemde Cromrak de teu-
gels van zijn paard vast. ‘Maar geloof me... We proberen
ons bezoek zo kort mogelijk te houden.’

Het was al middag toen Cromrak en zijn reisgenoten de
grens van het mensenrijk Thenamia passeerden, die ge-
markeerd was door zowel een bars waarschuwingsbord-

je als een vrij plotselinge overgang van een bosrijk naar een vlakker, met velden bespikkeld landschap. Het was ook op dit punt dat er een deken van onbehagen over de groep viel: het rijtempo werd beduidend lager dan eerst en net als Kendar, Varok en Daryliah bleef Cromrak maar in het rond kijken.

Niet veel later besloot hij dat het tijd werd voor een korte pauze, al was het alleen maar om de zenuwen wat tot rust te brengen. Iets verderop liet hij iedereen halt houden naast het zandpad.

Voorzichtig werkte hij zich uit het zadel, vermoeid en het rijden ontwend. Toch moest hij bekennen dat het fijn was dat ze dit gedeelte van de reis niet te voet hoefden af te leggen. Thenamia was groot en de hoofdstad Namilia nog ver weg. Bovendien gaf het een relatief veilig gevoel te weten dat ze op hun paarden en karimau snel weg konden komen.

Ondanks dat kon Cromrak het niet laten de omgeving weer af te speuren, bedacht op iedere verdachte beweging.

Kendar probeerde ondertussen eveneens af te stijgen, wat geen gemakkelijke opgave was, vooral omdat zijn karimau weigerde om stil te blijven staan.

‘Stoppen nou, je meester wil eraf,’ probeerde de ork, rukkend aan zijn teugels en schoppend in de flanken van zijn rijdier, maar de grote kat leek daar weinig zin in te hebben. Na wat vruchteloze vermaningen, veel gefoeter en eindeloos gedraal van zijn karimau leek Kendar te begrijpen dat hij beter een andere aanpak kon proberen.

Klungelig liet hij zich uit zijn zadel vallen.

‘Goed bezig,’ grijnsde Varok toen Kendar klagend overeind kwam.

‘Iedereen moet er weer in komen,’ bromde de jager, wrijvend over zijn rug.

Varok grinnikte en Cromrak was blij dat het daarbij bleef. Hij had even voor een flinke reeks scherpe heen-en-weer reacties gevreesd zoals alleen Varok en Kendar

dat konden.

‘Kom jongens, niet treuzelen. We moeten beschutting zoeken in afwachting van Ramaoh en Kwidrick. Hier zijn we te zichtbaar.’

Cromrak leidde hen naar een groepje bomen, waar ze het zich gemakkelijk maakten. Al snel verscheen de juffer van Kwidrick; twee tellen later kwam Ramaoh eveneens tevoorschijn.

Cromrak bleef het fascinerend vinden hoe de sfinx zich van zijn onzichtbare vermomming onttreed, want dat gebeurde vrijwel nooit op dezelfde manier. Meestal verscheen Ramaohs hoofd eerst waarna de rest in een vloeiende beweging volgde, zoals nu. Soms begon de transformatie echter bij zijn voeten of handen.

‘Hoe staat het ervoor?’ vroeg Cromrak toen Kwidrick geland was.

De kikvorsergeneraal sprong soepel van zijn juffer en schikte zijn fraaie kleding.

‘Nog geen mensen in de directe omgeving te zien,’ antwoordde hij tevreden. ‘Althans, niet op de route die we nu volgen. Maar er zijn ook weinig plekken in dit veld waar ze zich zouden kunnen verschuilen.’

‘Dat kan ick bevestighen,’ sprak Ramaoh daarop. ‘Verderop beghinnen echter wel bosscherijen, meeschter. Wij kunnen niet zeghen wat zich daer bevindt.’

Cromrak knikte begrijpend en nam Ramaoh op. Het bleef een surrealistisch idee dat de boomlange leeuwman met zijn formidabele magische krachten zijn nederige dienaar was. Ook al was hun verstandhouding ondertussen meer die van een vriendschap geworden.

Die ontwikkeling hield hem nog veel bezig. Aanvankelijk leek Ramaoh een kunstmatig gecreëerd wezen te zijn dat onder een meester hoorde te dienen en die verstandhouding hadden ze altijd gehanteerd – dat was wat Ramaoh altijd gewild had. Toch zag Cromrak liever dat ze elkaar voortaan gewoon als vrienden behandelden. Nu ze wisten dat Ramaoh tot een eigen volk behoorde,

de Spharocenen, zou dat voor de sfinx wellicht wel gemakkelijker te accepteren zijn.

Hij moest het er nog maar eens met Ramaoh over hebben, nam hij zich goedwillig voor.

‘Dat kijken we even na.’

Cromrak wendde zich tot Varok, die de kaart van Rhove erbij haalde.

‘Er bevindt zich daar geen dorp of stad in de buurt,’ antwoordde de sjamaan uiteindelijk. ‘De kans op een ontmoeting met mensen is klein.’

‘Het is wel weer een bos,’ zei Kendar ongemakkelijk. ‘Liggen daar niet weer rovers op de loer?’

Cromrak herinnerde zich hun ontmoeting met mensenrovers toen ze eerder dit rijk doorkruisten. Ze hadden die overleefd en daarbij zelfs een groep mensen gered. De grimmige ontmoeting had echter wel een diepe indruk op hen achtergelaten.

‘Vast niet.’ Varok keek onzeker. ‘Tenminste, dat hoop ik dan. Ze kunnen niet óveral op de loer liggen.’

‘Tja, het zal wel een gok worden.’ Generaal Kwidrick plukte nadenkend aan zijn opgeplakte snorretje. ‘We zullen daar niet veel kunnen verkennen, vrees ik. Dat gaat mij tenminste beter af op open terrein.’

‘Ik kan wel helpen,’ bood Daryliah aan. ‘Ik kan goed spoorzoeken, ook in een bos.’

‘Dat is waar,’ zei Cromrak goedkeurend, zich herinnerend hoe soepel Daryliah zich door haar thuismoeras gemanooeuvreerd had. ‘Dan laat ik het verkennen daar aan jou en Ramaoh over.’

Cromrak richtte zijn aandacht op de zoom van het woud, in de verte, waar het landschap tevens begon te glooien; de kale vlaktes gingen langzaam over naar weelderig begroeide kliffen. Hij wenste vurig dat ze deze keer ongestoord door het woud konden trekken. Voorlopig had hij wel genoeg confrontaties met rovers gehad.

Hoofdstuk 2

‘Schiet toch eens op, idioot. Heb je nou nog geen vuur gemaakt?’

Geagiteerd keek het reptielmannetje Roodschub toe hoe zijn metgezel, de brede hagedisman Ceragua, een stok tussen zijn handen wreef; die stok stond haaks op een dikke tak, die bovenop een verzameling kleine takken en droge bladeren lag.

‘Dit gaat nou eenmaal niet snel.’

Roodschub rolde ongeduldig met zijn ogen. ‘Je zorgt er maar voor dat het werkt! Dit duurt veel te lang zo!’

‘Je zóú je magie kunnen gebruiken,’ beet Ceragua terug.

Roodschub snoof. ‘Ik ga mijn magie niet verspillen aan zoiets onzinnigs! Maar goed, als je dat werkelijk wilt, dan zeg je het maar... Klaag alleen niet als je meegeeroosterd wordt!’

Ceragua’s felgele ogen keken hem vernietigend aan, maar de hagedisman zei verder niets en gromde slechts uit ongenoegen. Verbeten wreef hij het stokje rond totdat er een klein rookpluimpje ontstond.

‘Dat lijkt er al meer op,’ zei Roodschub tevreden. ‘Zie je wel, als ik je maar genoeg motiveer, kan je het best.’

De hagedisman gromde weer en brak de vuurstok demonstratief in tweeën.

‘Goed, stoor me pas weer als het eten klaar is. En niet eerder!’

Roodschub ging zitten tegen een boom en verdiepte zich in zijn spreukenboek, inwendig zuchtend om de onbekwaamheid van zijn volgeling. Al snel dacht hij niet meer aan het voorval, te zeer in beslag genomen door de inhoud van het boek. Er was geen ander werk dat de

kunsten van de vuurmagie beter beschreef, en zelfs voor hem, als begaafd elementalist, was er nog genoeg te ontdekken.

Uiteindelijk hief hij het hoofd weer op. Ceragua was ondertussen bezig met het roosteren van een haas, zwijgzaam kijkend hoe het dier boven het vuur gebraden werd. Druppels vet spatten sissend in de vlammen. De geur van geroosterd vlees deed Roodschubs maag knorren.

‘Kunnen we nou al eten?’ vroeg hij terwijl hij overeind kwam. Ceragua wierp hem een veelzeggend strakke blik toe. Blijkbaar was hij nog steeds niet over de irritatie van het laatste gesprek heen.

‘Nog even,’ bromde de hagedisman terug. Hij pakte de tweede haas en loerde even naar zijn ongedurige aanvoerder voordat hij zijn spies met één stoot door het dier ramde. Eventjes verscheen er een sadistische voldoening op zijn gezicht.

‘Het zou tijd worden.’ Geërgerd keek Roodschub om zich heen. ‘En waar blijft die luie nietsnut van een ork nou weer? Zo moeilijk kan het toch niet zijn om wild te vangen? We zitten verdorie in een bos!’

Op hetzelfde moment kwam er een ork half struikelend uit het struikgewas gezet.

‘Hé, jongens!’ joelde hij terwijl hij een afgebroken tak uit zijn zwarte paardenstaart peuterde. ‘Ik heb ze gezien!’

Roodschub keek weinig geamuseerd naar de lege handen van zijn tweede volgeling. ‘Nou en? Jouw opdracht was niet om naar hazen te kijken, maar om ze te vangen, sukkel!’ Hij wees geagiteerd naar de twee hazen. ‘Of vind je soms dat we daaraan genoeg hebben?’

De ork leek zich ineens zijn taak te herinneren. ‘Ik, euh...’

‘Waardeloze nietsnut,’ mopperde Roodschub nijdig. ‘Heb je dáár al die tijd over gedaan? Stomweg een beetje naar rondspringend voedsel kijken?’

‘Neenee!’ protesteerde de ork druk gebarend. ‘Nee, ik heb geen hazen gezien! Of eigenlijk wel... Maar die

waren heel ver weg, en dat was voor ik die anderen zag lopen!

‘Oooh, die ánderen...! Wees toch eens duidelijk, man!’ Roodschub zuchtte. ‘Ceragua, rammel Thorium door elkaar totdat ie wat zinnigs zegt, wil je.’

De hagedisman keek Thorium fronsend aan. ‘Bedoel je soms die orks uit Dunfas?’

‘Ja!’ antwoordde de ork opgelucht. ‘Ja, die lui! Ze zijn vlakbij!’

Nu drong de boodschap tot Roodschub door. ‘Wat? Zeker weten dat je je niet vergist hebt?’

‘Het waren ze echt,’ knikte Thorium snel. ‘Ik zag ze beneden in het bos toen ik langs de rand van een klif liep. Al waren ze nou niet meer alleen. Er vloog een soort kikker mee op een reuzenvlieg en er liep een of andere meid bij... best een lekkere, ook. Zo eentje met lang, rood haar en een mooi figuurtje, een beetje zoals...’

‘Stop met dat gekwijf,’ kapte Roodschub zijn handlanger af. ‘En wat je allemaal uitkraamt over kikkers en vliegen zal me worst wezen, maar als het verder klopt wat je zegt...’ Hij veerde energiek overeind. ‘Kom jongens, er is werk aan de winkel!’

‘En het eten dan?’ protesteerde Ceragua. ‘Dat is nog niet klaar!’

‘Neem die hazen mee en doe dat vuur maar gewoon uit. Eten doen we later wel. En kijk niet zo zuur. Wees blij dat je nou weer wat te doen krijgt.’

Roodschub kon het commentaar van Ceragua niet verstaan, maar het klonk allesbehalve vrolijk. Sommigen hadden ook altijd wat te mopperen.

Hij draaide zich om naar Thorium, die tenminste wel enthousiast was om aan de slag te gaan. Zoals het hoorde.

‘Oh, joepie... Gaat het spel eindelijk beginnen, Roodschub?’

‘Inderdaad,’ antwoordde Roodschub handenwrijvend. ‘We zullen onze nieuwe vrienden eens met een bezoekje vereren.’

Toen hij de struiken opzij boog, grijnsde Roodschub triomfantelijk.

‘Gevonden.’

Naast hem verschenen de hoofden van zijn handlangers.

Gedrieën keken ze over de rand van het klif naar beneden waar, veel lager, een groep ruiters voorbij reed. Roodschub herkende meteen twee van de orks te paard en de ork die wat ongemakkelijk op een grote boskat volgde. Even borrelde de frustratie om hun laatste ontmoeting weer in hem op.

‘Ik zei toch dat er een kikker bij zat,’ merkte Thorium op, wijzend naar een groen libelachtig insect met dubbele vleugels, dat met de stoet meevloog. Hij leunde verder naar voren. ‘En dat is die knappe meid die ik bedoelde! Zie je wel?’

‘Uitkijken, idioot!’ Fel trok Roodschub de ork terug aan zijn paardenstaart. ‘Straks zien ze ons!’

‘Het spijt me,’ mompelde Thorium schuld bewust, wrijvend over zijn achterhoofd.

Roodschub gluurde nogmaals naar beneden en grinnikte. ‘Ze dachten vast dat ze hier niet ontdekt zouden worden. Hoe naïef. Als ze eens wisten wat hen boven het hoofd hing.’

Ceragua boog zich voorover, maar wel een stuk behoedzamer dan Thorium gedaan had.

‘Ze lijken hier te stoppen,’ zei hij verrast.

De groep hield inderdaad halt. De orks en de kikker stapten af en haalden eten en drinken tevoorschijn.

In gedachten richtte Roodschub een vuurbal op het groepje. Hoe gemakkelijk werd het hem gemaakt om wraak voor die nederlaag in Dunfas te nemen. Hoe moeilijk was het om zich toch in te moeten houden.

‘Hee!’ blèrde Thorium opeens veel te luid. ‘Daar komt nog iemand tevoorschijn!’

‘Wat mankeert jou toch?’ snauwde Roodschub. Hij

wilde weer naar Thorium uithalen voordat hij door kreeg wat die bedoelde. Beneden was een groot, katachtig wezen met imponerende vleugels verschenen. Opmerkelijk genoeg begon het wezen met de orks te praten alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Roodschubs ogen werden groot van verbazing. 'Dat is toch niet mogelijk...? Dat kan toch geen Spharocéen zijn?'

Hij merkte dat Ceragua en Thorium elkaar vragend aankeken.

'Spharocenen,' zei Roodschub nadrukkelijk. 'Daar hebben jullie toch wel eens over gele... Oh nee, dat is waar ook.' Theatraal mepte hij zichzelf tegen het voorhoofd. 'Ik werk samen met twee ongeletterde wilden.'

Ceragua siste, waarbij de kammen op zijn hoofd dreigend overeind schoten. 'Let op je woorden! Ik weet meer dan je denkt!'

'En ik weet ook wel wat letters zijn,' zei Thorium verontwaardigd. 'Dat zijn die dingetjes die in boeken staan!'

'Jaja, het zit wel goed met jullie. Ik leg het wel weer uit.' Roodschub wees richting de gevleugelde katachtige. 'Dat daar is een Spharocéen, een wezen dat al honderden jaren geleden uitgestorven zou moeten zijn.'

Thorium keek nerveus. 'Wil je zeggen dat die orks met een levende dode rondtrekken?'

'Nee, debiel.' Roodschub nam het wezen aandachtig op. 'Dit lijkt een overlever te zijn.'

Ook Ceragua staarde. 'Wat is dat voor rode steen in zijn lijf?'

'Hm.' Geïntrigeerd tuurde Roodschub naar de fonkelende steen in de borst van de Spharocéen. 'Vanaf deze afstand is dat moeilijk te zeggen. Maar dat het bijzonder is, weet ik wel.'

'Gelukkig kan je die steen straks mooi van dichtbij bekijken,' zei Thorium glunderend. 'Ja toch, Roodschub?'

'Jaja, klopt,' zei Roodschub ongeduldig. 'Kom. We zullen ze verderop opwachten.'

'Jullie hebben jullie doelwit teruggevonden, zie ik.'

De drie rovers draaiden zich met een ruk om; Roodschub liet meteen vlammen in zijn handen ontbranden. Hij verstijfde echter toen hij de pijlpunt zag die op zijn borst gericht was.

‘Rustig, Roodschub, niet zo heetgebakerd. Te veel spanning...’ de boog werd verder aangespannen, ‘...is slecht voor je hart.’

Verbolgen staarde Roodschub de gedaante met zijn lichtbruine tuniek, wijde donkere mantel en het witte masker tegenover hem aan. ‘Wat kom jij hier doen?’ Hij liet de vlammen nijdig weer verdwijnen. ‘Jij duikt ook overal op!’

‘Natuurlijk.’ De boogschutter liet zijn boog zakken en nam een ontspannen houding aan. ‘Ik moet je toch een beetje in de gaten houden.’

‘Hmph.’

Als er iemand was die Roodschub in lichterlaaie zou willen zetten, dan was dat deze Sluipschutter wel, zoals hij zichzelf noemde; diens raadselachtige motieven en constant nuchtere houding irriteerden hem mateloos. Hij had die benadering echter al eens geprobeerd, en het resultaat daarvan was hem niet bevallen.

‘Je weet zeker dat je aanpak zal slagen?’

‘Ik kom niet zomaar met een plan,’ antwoordde Roodschub beledigd. ‘Dit is de beste optie. En de veiligste, bovendien.’

‘Mooi zo.’ De Sluipschutter keek hem doordringend aan door de smalle ooggaten van zijn masker. ‘Dan vertrouw ik deze klus verder aan jou toe.’

Roodschub trok argwanend een wenkbrauw op. ‘Kan ik er nog steeds op vertrouwen dat je de waarheid sprak?’

‘Vanzelfsprekend. Ik ben ervan overtuigd dat je daar zult vinden wat je zoekt. En maak je niet ongerust... de rest van je beloning ontvang je ook nog wel. Zolang je maar goed werk levert.’

‘Ik lever altijd goed werk.’

De Sluipschutter grinnikte. ‘Zo mag ik het horen.’

Zo plotseling als hij verschenen was, zo snel was hij ook weer weg, verdwenen in het woud alsof hij ermee samengesmolten was. Roodschub vond dat zeker niet erg. Ze hadden nou wel een alliantie met de Sluipschutter gesloten, maar verder wilde hij zo min mogelijk met hem te maken krijgen.

Helaas was hij voorlopig nog niet van dubieuze samenwerkingen verlost.

Hij gluurde naar Ceragua en Thorium, die nog wat ongemakkelijk om zich heen keken.

‘Hup, aan het werk,’ beval hij voor hij in beweging kwam. ‘Oefen maar vast op een vriendelijke glimlach. Die hebben we zo nog hard nodig.’